

faa om Lovgivningsmagten og de politiske Myndigheder? Men jeg vil samtidig sige, at det, der her sker, er ikke Lovgivningsmagtens Fejl, for Lovgivningsmagten har i den gældende Lov fastslaaet, at den, der har Ret til vedtægtsmæssig Understøttelse af Kassen, efter den vedtægtsmæssige Understøttelses Ophør har Ret til fortsat Hjælp. Det er nemlig aldeles ikke det afgørende, hvad den højtærede Minister har sagt i Dag, at den ene Form for Understøttelse gives af Midler, som er indkommet til Dels ad forsikringsmæssig Vej, medens den anden Form for Understøttelse ydes direkte af en Fond, hvortil baade det offentlige, Arbejdsgiverne og Arbejderne bidrager. Det afgørende er, hvad Loven siger, og Loven siger paa dette Punkt, at til arbejdsløse Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser tilstaaes Understøttelse som fortsat Hjælp efter den vedtægtsmæssige Understøttelses Ophør. Nu hørte jeg til min Forundring, at den højtærede Minister overfor denne klare Afgørelse i Loven siger: Ja, men i den samme Lovs § 31, Stykke 2, staar, at hvad der her er bestemt om Understøttelse fra Arbejdsløshedskassen, kan fraviges i Henhold til de Bestemmelser, som den højtærede Minister kan udstede i Henhold til samme Paragrafs Stykke 5. Det maa dog af hele Sammenhængen i denne Lov være klart for enhver, at det, som det overlades til den højtærede Minister at ændre ved sine Bestemmelser, er den Form, hvorunder denne Understøttelse kan ydes, men Loven fastsætter, at Understøttelse skal ydes som fortsat Hjælp.

Den højtærede Minister fremførte dernæst som Argument for sin Opfattelse, at der var to vidt forskellige Nævn til at tage Standpunkt. Det er rigtigt, der er to Nævn, men disse to Nævn er underkastet den samme Lovbestemmelse, og jeg vil sige til den højtærede Minister, at ingen Mand i den jævne Befolkning vil kunne forstaa den Ting, at den samme Mand, som ikke er lockoutet, saa længe han faar Hjælp af Arbejdsløshedskassen, er lockoutet, naar han Dagen efter skal gaa over til at have Hjælp af Hjelpekassen. Og jeg vil tilføje, at det er den højtærede Ministers Ansvar, naar Respekten for de politiske Myndigheder ikke kan bevares efter saadanne Afgørelser. Det er Afgørelser, som efter min Opfattelse virker opløsende ikke alene paa Forholdene i de Dele af Befolkningen, som er underkastet denne Lovgivning, men til lige paa den Administration, som er sat til at varetage denne Lovgivning.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at det, der her har præget den højtærede Ministers Politik, er den samme Mangel paa en fast Linie, som vi i saa udpræget Grad mærkede paa det Tidspunkt, da vi forhandlede om denne Arbejdsløshedslov. Men den er jo vedtaget, og vi maa fra vor Side hævde, at denne Lov og Lovene i det hele taget maa administreres efter deres Ord og Forudsætninger og ikke efter de skiftende Stemninger paa den højtærede Ministers Partimøder Landet over.

Maa jeg i øvrigt i denne Forbindelse sige, at paa det Tidspunkt, da den højtærede Minister deltog i det berygtede Delegeretmøde oppe i Aalborg, var selve dette Delegeretmøde klar over, at hvis der skulde ske en Ændring her, kunde den ikke ske ad Administrationens Vej. Man vil nemlig se, at i den Resolution, der blev vedtaget paa dette Delegeretmøde i Aalborg, forlangte man af Ministeren, at Arbejdsløshedsunderstøttelseslovgivningen snarest burde ændres. Delegeretmødet saa meget rigtigt, at hvis der skulde ske en saadan Ændring, som Mødet ønskede, maatte den ske ved en Ændring af Arbejdsløshedslovgivningen. Men efter at den højtærede Minister var kommet hjem fra Aalborg, er han aabenbart kommet i Tanker om, at det var meget nemmere at gøre det ad administrativ Vej. Jeg har den Opfattelse, at en saadan Fremgangsmaade ikke er holdbar fra et Ministeriums Side. Hvis man ønsker Ændringer, saaledes som dette Delegeretmøde ønskede, maa den højtærede Minister bekvemme sig til at komme til Lovgivningsmagten derom.

Paa eet Punkt vil jeg gerne have Lov til at rette et direkte Spørgsmaal til den højtærede Minister. Jeg vil spørge: Naar nu det gaar saadan, som det er forudsat i Ministerens sidste Cirkulære, at den fortsatte Hjælp i det hele taget vil ophøre efter et vist Antal Dages Forløb, et Antal Dage, som efter Cirkulæret maa falde mellem 40 og 90 Dage i et Aar, hvad vil den højtærede Minister saa gøre, hvis den Arbejdsløshed, vi har nu, eller en Arbejdsløshed af omtrent samme Omfang stadig er til Stede her i Landet? Agter den højtærede Minister da til den Tid at udstede et nyt Cirkulære og fravige den Bestemmelse, han her har truffet, eller er det den højtærede Ministers Mening, at de Tusinder af arbejdsløse, som derefter bliver subsistensløse, skal henvises til Fattigvæsenet? Hvis dette sidste er Tilfældet, er det i alt Fald en Uret overfor de paagældende af en saadan Art, at Lov-